

anført i besvarelsen af spørgsmål 53 – ikke vil være muligt for kommunen at udføre de fornødne selvhjælpshandlinger, således at en opfyldelse af den godkendte saneringsplan gør det nødvendigt for kommunen at råde over selve ejendommen.

Justitsministeriet finder imidlertid ikke på det foreliggende grundlag at kunne udelukke, at der kan tænkes tilfælde, hvor det ikke vil være muligt at anvende selvhjælpshandlinger, således at det er nødvendigt, at kommunen råder over ejendommen for at gennemføre saneringsplanen, hvorfor betingelserne for ekspropriation i saneringslovens § 20 synes at være til stede.

Det fremgår af boligministeriets redegørelse for anvendelsen af lovforslagets § 18, stk. 3, og § 26, stk. 2, at disse bestemmelser ligeledes kun tænkes anvendt i de tilsvarende ekstraordinære tilfælde, hvor det ikke vil være muligt at gennemføre de trufne beslutninger ved kommunale selvhjælpshandlinger.

På denne baggrund er justitsministeriet mest tilbøjelig til at antage, at ekspropriationsadgangen efter bestemmelseerne i lovforslagets § 18, stk. 3, og § 26, stk. 2, næppe er videre, end hvad der er hjemmel til i medfør af § 20 i saneringsloven.

Henning Rasmussen

/ Asbjørn Jensen

Vedr. j.nr. 11-19-80.

I skrivelse af 14. maj 1980 har boligministeriet anmodet justitsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt forslaget til lov om byfornyelse og boligforbedring (L. 160) er omfattet af grundlovens § 73, stk. 2.

I den anledning skal justitsministeriet udtale:

Grundlovens § 73, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Stk. 2. Når et lovforslag vedrørende ekspropriation af ejendom er vedtaget, kan en trediedel af folketingets medlemmer indenfor en frist af tre søgnedage fra forslagens endelige vedtagelse kræve, at det først indstilles til kongelig stadfæstelse, når nyvalg til folketinget har fundet sted, og forslaget på ny er vedtaget af det derefter sammentrædende folketing.«

Lovforslaget om byfornyelse og boligforbedring indeholder, foruden bestemmelser,

der skal træde i stedet for de gældende love om sanering og boligtilsyn, også bestemmelser i kapitel III om forbedring af utidssvarende boliger. Lovforslagets bestemmelser om byfornyelse og kondemnering fraviger endvidere på forskellige områder de gældende regler herom i saneringsloven og boligtilsynsloven.

Lovforslaget indeholder en række bestemmelser, der hjemler kommunalbestyrelserne adgang til at træffe beslutning om ekspropriation.

På den baggrund er det justitsministeriets opfattelse, at forslaget til lov om boligfornyelse og boligforbedring er omfattet af bestemmelsen i § 73, stk. 2, i grundloven, således at stadfæstelsen af det endelig vedtagne lovforslag kan kræves udskudt efter denne bestemmelse.

Henning Rasmussen

/ Asbjørn Jensen

Spørgsmål 99: Se svaret på spørgsmål 57

Spørgsmål 100:

Hvorledes forventes de samlede udgifter til rentesikring at udvikle sig i de kommende finansår, når der tages hensyn til den ved boligforliget i maj 1979 gennemførte ændrede aftrapningsordning?

Svar:

De i byfornyleslovsforslaget indeholdte regler om aftrapningen af rentesikring svarer i princippet til de ved boligforliget i maj 1979 gennemførte ændrede regler om aftrapning af rentesikring ydet med hjemmel i boligbyggeriloven (jfr. boligministeriets lovbe kendtgørelse nr. 338 af 16. juli 1979 af lov om boligbyggeri, § 46 og forslag til lov om byfornyelse og boligforbedring, § 53 stk. 4 og 5). Det skal dog bemærkes, at mens rentesikringsaftrapning efter boligbyggeriloven alene beregnes ved årligt at tillægge en procentandel til en basisrente på 6 pct. beregnet af den optagne belåning, beregnes aftrapningen efter byfornyleslovsforslaget ved at tillægge en procentandel til summen af ejendommens kapitalafkast før forbedring og basisrentebetaling af lånet til forbedringen. Såfremt der ikke sker ændring i kapitalafkastet i rentesikringsperioden stiller dette i princippet bebo-